

også inden for det, man kan kalde de supplerende lovgivninger, som er nært knyttet til grundloven, vil deltage i en diskussion og en beslutningsproces, som kan modernisere dele af grundlovens omgivelser.

På lidt længere sigt kan vi også meget vel forestille os, at der bliver sådanne afgørende sager, som vil kunne samle os bredt politisk og dermed være med til både politisk, folketingsmæssigt og befolkningsmæssigt at bære en ændring af grundloven igennem. Men vi finder altså ikke, at der er nogen egentlig grund til at igangsætte et arbejde nu på dette noget ukonkrete grundlag.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Forslagsstillerne skal have tak for at have rejst denne principielle debat. Det er alt for sjældent, vi her i Folketinget diskuterer de fundamentale holdninger og principper for vort folkestyre og Folketingets placering, og det giver dette forslag jo god anledning til, om end jeg straks kan annoncere, at vi ikke kan støtte, at der nedsættes en forfatningskommission.

Man kan ved gennemlæsning af forslaget få det indtryk, at bare vi ændrer grundloven, bliver alt godt. Det er jo langt fra tilfældet. En ny grundlov skal efter Venstres opfattelse først forberedes efter et folkeligt pres, og den skal alene indeholde helt overordnede spilleregler for de øverste myndigheder, nogle retlige standarder, som lovgivningsmagten så selv skal udfylde. Derfor vender vi os også imod en grundlov, der indeholder både A- og B-bestemmelser.

Når det engang bliver påtrængende at nedsætte en forfatningskommission, vil Venstre kæmpe for, at det liberale grundsyn, der i dag i vidt omfang bærer grundlovens bestemmelser, styrkes. Udviklingen både i Danmark og ikke mindst i Østeuropa har jo givet de liberale ret.

Fred og frihed er til stadighed værd at kæmpe for. Derfor ønsker vi i modsætning til forslagsstillerne at bevare værnepligten, der tillige fremmer den folkelige forståelse for disse for vort land så grundlæggende værdier, og derfor ønsker vi Danmarks placering i det internationale samarbejde styrket.

Om end bestemmelserne i grundloven på dette område ville blive formuleret anderledes i dag end i 1953, finder vi ikke, at dette er påtrængende nødvendigt endside kan bære en grundlovsændring.

Som påpeget af den tjekkiske forfatter Milan Kundera i romanen »Uddeligheden« er men-

neskerettigheder blevet et modeord i de frie lande, hvor det jo også er langt lettere end blandt undertrykte folkeslag. Grundlovens frihedsrettigheder gælder i dag ethvert menneske i Danmark. Fornemmere kan det ikke være.

Forslagsstillerne taler så smukt om ytringsfriheden, samtidig med at man i Folketingssalen stemmer for større straf for overtrædelse af straffelovens § 266.

Skal vi tale om menneskerettigheder og mere demokrati på arbejdspladserne, har Venstre flere bud på fornyelse:

Vi ønsker en foreningsfrihed, der giver én ret til at være fri for at være medlem af en fagforening, og vi ønsker en beskyttelse af retten til at gå på arbejde, selv om de tvungne kollektiver strejker. Vi savner menneskeretten til at færdes frit i Esbjergs gader uden at blive forulempet af strejkevagter. Overenskomststridige arbejdskampe bør aldrig kunne legitimere straffelovsovertrædelser.

Vi vender os imod diskrimination af lønmodtagere og ønsker ligestilling uanset fagforeningsforhold. Vi går ind for den enkeltes demokratiske ret til efter personlig overbevisning at bidrage til et politisk parti uden offentlig udhængning, og vi vender os kraftigt imod, at borgere gennem skatter eller fagforeningsbidrag tvinges til at bidrage til politiske synspunkter, der er den enkelte imod.

Vi ønsker som forslagsstillerne social tryghed, men det skal ske med respekt for det enkelte menneskes personlige ressourcer og frihed til at tage ansvar for eget liv og medansvar for næsten og fællesskabet.

Vi ønsker en opprioritering af hensynet til de naturgivne ressourcer.

Vi er i Venstre som forslagsstillerne meget optaget af magtfordelingen og magtbalancen mellem den udøvende, den lovgivende og den dømmende magt, men det er ikke grundlovsbestemmelserne, der trænger til revision.

Mindretalsregeringer er kun et problem, hvis en regering ikke tør være regering og Folketinget ikke tør være Folketing. Regeringen forsøger alt for ofte at videreeksperere ansvaret til Folketinget i stedet for at regere, og folketingsmedlemmer optræder alt for ofte som sagsbehandlere i enkeltsager. Det forskyder balancen, og det kan ingen grundlovsbestemmelse forhindre; det kan kun vi selv.

Et lovråd vil kun yderligere sløre ansvarsdelingen og Folketingets muligheder for at drage en minister til ansvar. Turde Folketinget være